

[Ivar Nørgaard]

skulle altså ud, noget polemik skulle der da være – og det var det med solidaritet.

Jeg mener ikke, at udenrigsministeren har ret i, at der er tale om manglende solidaritet, fordi socialdemokratiet lægger megen vægt på, at man på visse områder af EF-samarbejdet dels kan undlade at deltage, dels kan tillade andre lande at undlade at deltage og dels kan invitere lande uden for EF-kredsen. Vi har det jo allerede nu, og udenrigsministeren har selv gjort opmærksom på, at vi har sådanne former for samarbejde, hvor ikke alle er med, og hvor også lande udenfor har været inviteret. Det gælder valutasamarbejdet, vi har det meget snævre Air Bus-samarbejde osv. Det har bestemt ikke været til gene for solidariteten i EF. Tværtimod er det, der skaber problemer i EF, at man vil sende alle igennem vridemaskinen for at få nøjagtig den samme form på områder, hvor det ikke er ønskeligt for alle lande at blive bragt i den samme form. Det er det uheldsvangre ved alle disse flommeeuropæere, der absolut vil bringe os ind i nogle former, som vi ikke har behov for.

EF har til opgave at træde til, når de enkelte lande ikke hver for sig kan klare det. EF, også et bedre EF, er til for at løse de problemer, de enkelte lande ikke kan løse selv. Der bliver flere og flere problemer, og derfor er det nødvendigt, at vi er medlem af EF. Det er også nødvendigt, som udenrigsministeren selv har sagt det i dag, at være medlem af et bedre EF, men EF bliver netop bedre, hvis det ud over Romtraktatens opgaver og funktioner kan løse yderligere opgaver for de lande, der har behov for det, nogle gange i samarbejde med de lande, der er uden for EF.

Så vil jeg gerne vende mig til de enkelte ordførere.

Til hr. Kent Kirk vil jeg sige, at det lyder uskyldigt, når han siger: o.k., vi kan da i hvert fald øge anvendelsen af samrådsproceduren. Men jeg vil gøre opmærksom på, at det er i strid med ønsket om en mere effektiv beslutningsproces, for er der noget, der trækker beslutningerne ud, så er det samrådsproceduren med EF-Parlamentet. Derfor kan det i hvert fald ikke være et led i en effektivisering af beslutningsprocessen. Det kan kun være for at »please« EF-Parlamentet. Det kan der være psykologiske grunde til, men det kan ikke være ud fra effektivitetshensyn.

Til hr. Bjørn Elmquist vil jeg sige, at jeg tror, det er vigtigt, som hr. Bjørn Elmquist også gjorde det, at protestere og argumentere mod den opfattelse, at Danmark i EF-sammenhæng skulle være en andenrangsnation. Vi kan bare påvise, at andre lande har overtrådt EF-bestemmelserne, hvad Danmark ikke har. Det ville være en praktisk handlemåde at sige, at betingelsen for, at man overhovedet kan tale om i unionssammenhæng at gå videre end den nuværende Romtraktat, er, at det land, der tager det ord i sin mund, ikke har overtrådt Romtraktaten mere end 50 gange pr. år. Så vil der ikke blive andre end Danmark tilbage. Alle de andre lande har ikke kunnet leve op til den nuværende traktat, og derfor er det nonsens at ville gå meget videre, sådan som de foreslår det.

Hr. Gade stillede mig en række konkrete spørgsmål. Når det drejer sig om det forbehold, den danske forhandler i Dooge-komiteen har taget vedrørende Luxembourgforliget, vil jeg gerne bekræfte over for hr. Gade, at vi selvfølgelig lægger helt afgørende vægt på det sidste element, det er det centrale. Det andet, at man ikke skal misbruge det, bør være noget naturligt.

Det helt centrale er selvfølgelig, at hvis et enkelt land siger, det er vitalt, så kan man ikke presse noget ned over hovedet på det. Så jeg bekræfter, at det er det sidste element i dette forbehold.

Så spørger hr. Gade, hvorfor vi dog skal have anden del af 28. maj-dagsordenen med. Kunne vi ikke nøjes med første del? Nej, det kan vi ikke, hr. Gade, fordi vi lægger kolossal vægt på, at det er indholdet af EF-samarbejdet, der får et puf fremad. Vi synes ikke, det er nok bare her at sige, hvad det er, vi ikke vil være med til af institutionelle ændringer. Det er selvfølgelig vigtigt, men det er også særdeles vigtigt at få løst nogle af de helt konkrete opgaver, hvert land ikke selv kan løse, og det franske EUREKA-forslag er et godt forslag og i overensstemmelse med den dagsorden, vi vedtog 28. maj.

Jeg er selvfølgelig spændt på, hvordan afstemningen vil komme til at foregå. Jeg har forstået på flere af regeringspartierne ordførere, at deres partier vil stemme for vor dagsorden med alle mand. Enkelte har ikke udtalt sig helt så klart, men vi må med stor spænding vente på, hvordan afstemningen her kommer til at foregå. Jeg synes, det ville